

Underbilag til bilag 4.

DANSK JOURNALISTFORBUND.

Den 10. marts 1964.

Redaktørerne og presseloven.*Erklæring fra Dansk Journalistforbund
vedrørende Dagbladenes Fællesrepræsentations pressenævn.*

Som organ for „bladenes ansvarlige ledelse“ finder Dagbladenes Fællesrepræsentation sig berettiget til at ignorere Journalistforbundet i oprettelsen af et opinionsnævn. Dermed bringer de ansvarlige ledere sig i alvorlig uoverensstemmelse med den lov, der bestemmer og betinger deres ansvarlighed, presseloven. De kalder journalisternes krav på paritet i et opinionsnævn for „ikke bare upåkrævet, men direkte urimeligt“ og retter dermed denne anklage mod presselovens paragraffer 9 og 10 om berigtigelsesretten og berigtigelsesnævnet. Paragraf 10 fastlægger ligelig repræsentation af redaktører og journalister i berigtigelsesnævnet. Det samme princip må være en selvfølge for et opinionsnævn, der ligger i direkte forlængelse af lovens berigtigelsesnævn.

Ligelig parttagen fra redaktørside og journalistside er grundlaget for andre landes opinionsnævn eller presseråd, hvad enten oprettet på pressens eget eller på det offentlige initiativ og uanset yderligere anden repræsentation.

Hos os er forslaget om et opinionsnævn fremgået fra journalistside i 1952 og på journalisternes opfordring til forhandling bearbejdet i et fællesudvalg mellem Danske Dagbladets Fællesrepræsentation og daværende Danske Journalisters Fællesrepræsentation i 1954. Udvalget konkluderede i enig formulering af statutter, men Dagbladets Fællesrepræsentations plenarmøde samme år forkastede både indhold og idé og erklærede sig definitivt udtrådt af samarbejdet. Altså vetonedlæggelse mod opinionsnævn overhovedet.

Et par år efter fiskede statsminister H. C. Hansen tanken op af dødvandet i en advarende tale til pressen ved daværende Journalistforeningen i Københavns (nu Publi-

cistklubbens) jubilæum, og forbundet greb anledningen til en fornyet indtrængende opfordring til Dagbladets Fællesrepræsentation om samarbejdet genoptagelse. Denne og en lang række tilsvarende senere henvendelser er alle blevet ignoreret, også den sidste i september i fjor, foranlediget af professor Hurwitz' alvorlige formaning til pressen. For at give den et forspring fremfor dens mange forløberes skæbne tilstillede vi Ritzaus Bureau dens ordlyd. Den blev ikke udsendt.

Derimod fremkom Dagbladets Fællesrepræsentation den 7. oktober med en vedtagelse af dens plenarmøde 3. oktober af statutter til et opinionsnævn, hvis beføjelser skulle begrænses til alene pressens omtale af kriminal- og retsstof, og hvis nævnssammensætning skulle være 4 redaktører, 2 journalister og 1 juridisk formand. Det var ingen indbydelse til forhandling, det var en fastlåst vedtagelse, take it or leave it.

Forbundet svarede den 5. november med et lempeligt modforslag, der bøjede sig for kompetencebegrænsningen, men fastholdt forudsætningen af paritet. Den 9. december meddelte Dagbladets Fællesrepræsentation, at samtlige redaktørforeninger forkaster forbundets synspunkter, og den 11. december spørger forbundet DDF, „om foreningernes beslutning bygger på en opinion i redaktørkredse af ligefrem interessemodsatning til journalisterne i professionelle og presseetiske spørgsmål“ og motiverer dermed sin indbydelse til en forhandling mellem forbundets hovedbestyrelse og redaktørforeningerne om „interessesfællesskabets sammenhold“, derunder også opinionsnævnet.

Dansk Journalistforbunds hovedbestyrelsesmøde 6. marts 1964 tager afstand fra det af udgiver- og redaktørsammenslutningen